

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **M. E.**, zast. Mgr. Markem Eichlerem, advokátem, se sídlem Nekázanka 888/20, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 12. 2024, č. j. OAM-13250-20/PP-2024, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 4. 2025, č. j. 75 A 2/2025-51,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1]Žalovaný rozhodnutím ze dne 23. 12. 2024, č. j. OAM-13250-20/PP-2024, zamítl žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu podle § 87b zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť shledal důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek ve smyslu § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců.

[2]Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), který ji rozsudkem ze dne 25. 4. 2025, č. j. 75 A 2/2025-51, zamítl jako nedůvodnou.

[3]Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) blanketní kasační stížnost. V jejím doplnění učiněném na výzvu Nejvyššího správního soudu navrhuje zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení. Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhuje její zamítnutí.

[4]Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla včetně jejího doplnění podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zastoupen advokátem.

[5]Kasační stížnost byla podána ve věci, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, a proto se musel Nejvyšší správní soud dále zabývat otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, jinak by ji podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl jako nepřijatelnou.

[6]O přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, ve světle odstavce 52 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

[7]Nejvyšší správní soud se v první řadě zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku. Stěžovatel konkrétně namítá, že krajský soud nezrušil rozhodnutí žalovaného pro jeho nicotnost z důvodu absence výroku, jímž by byla stanovena lhůta k vycestování z území České republiky podle § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Této argumentaci však nelze přisvědčit, neboť s ohledem na judikaturu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, č. 1389/2007 Sb. NSS, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005-298, č. 1119/2007 Sb. NSS, a ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47, č. 386/2004 Sb. NSS) je zřejmé, že o nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů by mělo smysl uvažovat jen v případě, že by krajský soud zcela opomenul vypořádat žalobní námitku nebo pokud by jeho závěry nebyly podloženy ucelenými a logickými úvahami. To se však v projednávané věci nestalo. Krajský soud se totiž uvedenou námitkou stěžovatele řádně zabýval, když uvedl, že příslušný výrok v rozhodnutí žalovaného skutečně chybí, nicméně neshledal, že by tento nedostatek měl vliv na jeho zákonnost. Vysvětlil, že je třeba hodnotit dopad absence výroku do veřejných subjektivních práv stěžovatele, který v žalobě případnou újmu žádným způsobem nespecifikoval, a ani soud žádnou újmu nezjistil. Krajský soud uzavřel, že správní orgány mají vlastní prostředky nápravy nezákonnosti vydaných rozhodnutí. Je tedy zřejmé, že krajský soud námitku stěžovatele vypořádal, přičemž jeho úvahy jsou z odůvodnění napadeného rozsudku jasně patrné, srozumitelné a logické.

[8]Stejně tak krajský soud dostatečně posoudil přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele a jeho rodinných příslušníků. Touto otázkou se podrobně zabýval v odstavcích 30 až 39 napadeného rozsudku, a to včetně problematiky zájmu nezletilých dětí, přičemž vycházel z relevantní judikatury Nejvyššího správního soudu. Napadený rozsudek tak není v rozporu se stěžovatelem odkazovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2020, č. j. 6 Azs 181/2020-42, podle nějž krajský

pokračování

soud posoudil přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele. Stěžovatel toliko uvedl, že se závěry krajského soudu nesouhlasí a zopakoval žalobní argumentaci. Pouhý nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku však nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013-30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010-163). Nepřezkoumatelnost není ani projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by mu měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, a ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35).

[9] Pokud stěžovatel míní, že krajský soud posoudil výše popsanou problematiku nesprávně, pak proti závěrům krajského soudu nepostavil ucelenou argumentaci, kterou by jejich správnost zpochybnil. Nijak totiž nepolemizuje se závěry krajského soudu ohledně možnosti pokračovat v dosavadním podnikání z jiného státu, zdravotního stavu jeho ženy, nejlepšího zájmu nezletilých dětí stěžovatele či možnosti zachování rodinného života v rámci bezvízového styku. Ačkoli tvrdí, že nejmladší syn vyžaduje každodenní péči matky i otce, neuvádí, proč tomu tak je. Úvahy krajského soudu jsou přitom logické a opírají se o relevantní judikaturu. Kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se musí vztahovat právě k tomuto rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2004, č. j. 3 Azs 43/2003-48, anebo ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47; rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). V minulosti Nejvyšší správní soud též dovodil, že „aby vůbec byla kasační stížnost způsobilá k projednání, musí kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě rozhodnutí krajského soudu, proti němuž byla podána, a nikoli nějaký jiný akt (byť třeba i věcně souvisící nebo předcházející napadenému rozhodnutí krajského soudu.“ (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS.). Kasační stížností není možné argumentačně mířit zprostředkovaně do rozhodnutí správních orgánů napadených žalobou, nýbrž jen do rozhodnutí krajského soudu (srov. shora citované usnesení č. j. 10 As 181/2019-63). Blíže neodůvodněný nesouhlas se závěry krajského soudu nesplňuje esenciální požadavky kladené na formulaci kasačních námitek. Takto vystavěnou námitkou se proto podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nemůže Nejvyšší správní soud věcně zabývat.

[10] Dále stěžovatel namítá, že krajský soud nesprávně posoudil otázku narušení veřejného pořádku. Touto problematikou se již Nejvyšší správní soud v minulosti obsáhle zabýval, přičemž na relevantní judikaturu odkázal i krajský soud, který v odstavcích 18 až 29 napadeného rozsudku vyčerpávajícím způsobem popsal také individuální situaci stěžovatele. S tímto odůvodněním krajského soudu se Nejvyšší správní soud shoduje, pro stručnost na něj odkazuje a pouze v krátkosti jej shrnuje. Při posouzení, zda existuje důvodné podezření, že cizinec bude i v budoucnu závažným způsobem narušovat veřejný pořádek, je podle ustálené judikatury třeba přihlídnout k vícero faktorům, jako je povaha a závažnost kriminálního jednání, předcházející bezúhonnost, resp. opakování trestné činnosti, chování cizince při výkonu trestu a po propuštění, jeho motiv, postoj k dosavadní trestné činnosti aj. Krajský soud přitom v tomto směru vycházel z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2019, č. j. 2 Azs 29/2019-33, resp. ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019-40, a ze dne 26. 9. 2018, č. j. 2 Azs 156/2018-49. Rovněž správně zdůraznil, že skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti může být dáno

i při menší intenzitě jednotlivých porušení zákona (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2013, č. j. 3 As 78/2012-32, ze dne 7. 11. 2018, č. j. 4 Azs 285/2018-35, či ze dne 14. 4. 2020, č. j. 3 Azs 33/2020-40), přičemž podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012-34, publ. pod č. 2835/2013 Sb. NSS, mohou správní orgány přihlížet k již zahrazeným odsouzením. V případě stěžovatele byla v souladu s uvedenou judikaturou rozhodující zejména četnost a povaha násilných trestných činů, přičemž o jeho přístupu k respektování českých zákonů a narušování veřejného pořádku svědčí rovněž četné přestupky vůči občanskému soužití a bagatelizování protiprávního jednání. Na věci nic nemění ani stěžovatelem odkazované případy, kdy byli cizinci odsouzeni k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, neboť, jak již bylo uvedeno výše, nejedná se o (jediný) rozhodující faktor. V tomto ohledu je vhodné odkázat na judikatorní závěry, které krajský soud několikrát akcentoval, že cizinci páchající na území České republiky trestnou činnost si mají a mohou být vědomi negativních následků svého jednání, a to i v rovině zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, a ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 Azs 65/2017-31).

[11] Konečně absence výroku o stanovení lhůty k vycestování podle § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců, který stanoví, že *Ministerstvo v rozhodnutí o ukončení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie stanoví lhůtu k vycestování z území; rodinný příslušník občana Evropské unie je povinen ve stanovené lhůtě z území vycestovat*, nemá v posuzovaném případě žádný dopad do veřejných subjektivních práv stěžovatele, jak se správně uvádí v napadeném rozsudku. Nad jeho rámec lze uvést, že účelem citovaného ustanovení je zjednodušení situace, kdy cizinec nedisponuje pobytovým oprávněním jakožto rodinný příslušník občana EU a je nucen vycestovat. V případě stěžovatele je však situace odlišná, neboť ve lhůtě, která je obvykle pro vycestování stanovena (30 až 60 dnů), není fakticky povinen z území České republiky vycestovat, a to s ohledem na zavedený bezvízový styk, v jehož rámci je jako občan Republiky Severní Makedonie oprávněn pobývat v schengenském prostoru (tedy i v Česku) po dobu 90 dnů ve 180denním období (viz příloha II Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1806 ze dne 14. listopadu 2018, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni). Podle čl. 6 odst. 2 Schengenského hraničního kodexu se do výpočtu této doby nepřihlíží k předchozím dobám pobytu. Nastalá situace tak může být pro stěžovatele výhodnější, než kdyby rozhodnutí žalovaného obsahovalo výrok o stanovení lhůty k vycestování. Jedná se proto o opomenutí žalovaného, které nezpůsobilo stěžovateli žádnou újmu vyžadující nápravu ve správním soudnictví.

[12] S ohledem na shora uvedené skutečnosti je možné konstatovat, že krajský soud rozhodl v souladu s právními předpisy a ustálenou judikaturou správních soudů, přičemž se nedopustil ani jiného hrubého pochybení, které by vyžadovalo zásah Nejvyššího správního soudu. Ten proto podle § 104a odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[13] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. zmíněné usnesení rozšířeného senátu sp. zn. 8 As 287/2020, část III. 4.). Stěžovatel v tomto řízení úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu svých nákladů. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že procesně úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední

pokračování

činnosti. Proto Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 20. listopadu 2025

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu